

CHƯƠNG NĂM

**LL12 CÔNG TÁC
BẮC KINH**

Mấy chục người lính đang ngồi trên bãi cát, vụt đứng dậy reo lên, mỗi người một câu, tuy lời lẽ khác nhau, mà cùng ý chỉ con người từ trên đời đi xuống.

- Tù nhân kiêu diễm!

- Cô giáo khả ái!

- Mỹ nhân hoang đảo!

- Tiên nữ bạch y!

Và v.v...

Trên thế gian này chưa có tù nhân nào được phe địch sùng kính, tặng cho nhiều mỹ danh như nàng. Quả là thế gian hi hữu! Khó mà giải thích tại sao?

Nàng chính là LL12, là Lyly, và ở đây còn có tên Linh Lan và vô số danh hiệu mà bọn lính Trung cộng đặt cho.

Nhưng tại sao có nhiều kẻ gọi nàng là “cô giáo khả ái”? Chỉ vì từ khi bị giam lỏng trên hoang đảo, gần như biệt lập với thế giới bên ngoài, Lyly tìm ra được một việc làm có lợi ích cho mình, vừa cũng để che lấp khoảng thời gian tịch mịch, dài đằng đặc, của những ngày quạnh hiu.

Và việc làm ấy là học tiếng nói của họ, đồng lúc dạy họ Anh ngữ.

Mới đầu nàng chỉ dạy cho A Muối, người nữ quân nhân mà bọn Trung cộng cất đặt để trông coi và kiểm soát nàng. Cô ta là một người vui tánh, mỗi khi mang thức ăn và vật dụng đến chỗ nàng thường hay la cà trò chuyện thật lâu, mặc dù cô ta chỉ nói tiếng Quan Thoại. Còn Lyly thì không hiểu gì. Hai bên không khác gì kẻ câm, đàm thoại bằng tay chân bộ điệu. Sau đó Lyly cố tâm tìm hiểu học tiếng Tàu với cô, đồng thời cũng dạy cô tiếng Anh. Học được dăm ba tiếng Anh, cô hãnh diện đi khoe bọn lính.

Cũng vì từ khi Trung cộng bắt tay thân thiện với Mỹ và mở cửa đón tiếp thế giới tự do, thì hầu như người Trung Hoa lục địa ai cũng thích học Anh Ngữ để giao thiệp việc thương mại, hoặc kiếm dịp tiếp xúc với khách du lịch tìm hiểu đời sống bên ngoài. Đối với họ học tiếng Anh còn tượng trưng cho sự tự do mà họ được hưởng.

Bởi thế mà từ khi nàng A Muối khoe Lyly dạy tiếng Anh cho cô, bọn lính Trung cộng nhao nhao đòi học, kể cả tên sĩ quan coi đảo, nên bọn chúng yêu cầu Lyly mở lớp dạy Anh ngữ cho tất cả. Lyly đồng ý ngay.

Chỗ nàng ở chỉ là căn nhà lá nhỏ, không thể làm nơi dạy học. Nhà lại nằm trên đồi, đá lởm chởm, rất bất tiện cho bọn lính tụ họp, nên phải chọn bãi cát làm lớp học.

Mỗi sáng, vào khoảng mặt trời vừa lên, bọn lính đã tụ họp ở bãi chờ đợi cô giáo từ trên đồi đi xuống. Và lần nào cũng như lần nào, cả bọn reo hò mừng rỡ, đón tiếp nữ tù nhân của họ. Thật buồn cười, mà cũng thật cảm động!

Cũng vẫn với bộ y phục trắng của họ phát cho, cũng vẫn với nụ cười trên môi, Lyly đưa tay làm hiệu chào mọi người,

rồi ngồi xuống tảng đá, chỗ của nàng. Trước mặt nàng là ba dãy học trò ngồi khoanh chân dưới cát. Đặc biệt trong giờ học, những người lính không đeo vũ khí bên mình. Tất cả súng đạn đều gom chung một chỗ trên bãi, phía sau lưng họ, cách đó vài thước. Họ cũng không có sách vở bút mực gì, ngoài tấm bảng đen nhỏ. Mà số bảng cũng không đủ cho mọi người, nên phải dăm ba người xài chung tấm bảng. Cô giáo đương nhiên phải có một tấm bảng.

Lyly mở đầu câu nói sáng nay bằng những lời như vậy:

- Như quý vị đã biết, ngày mai tôi sẽ theo con tàu đậu ngoài khơi kia rời Hoàng Sa đảo để đi Bắc Kinh. Vậy nên buổi học hôm nay sẽ là buổi sau cùng. Sẵn đây tôi cũng có đôi lời giã biệt cùng quý vị và cũng cảm ơn quý vị đã có lòng ưu ái, coi tôi là khách, chứ không là tù nhân. Nhờ đó mà hơn bốn tháng qua tôi có được những ngày vui trên đảo thần tiên...

Những người lính chột vổ tay, ngắt ngang câu nói của Lyly. Rồi dăm ba cái miệng nhao nhao:

- Tiên nữ đi rồi, nơi đây sẽ không còn thần tiên nữa, mà trở lại hoang đảo.

Lyly nhướn miệng cười, lấy bảng viết chữ "goodbye" đưa ra trước mặt họ, rồi nói:

- Bài học bữa nay sẽ bắt đầu từ chữ "giã từ" và những câu nói giã biệt...

Lại có một học trò ngắt lời cô giáo:

- Cô giáo khả ái ơi! Bữa nay chúng tôi buồn quá, không thể học được, nhất là học những câu "giã biệt" càng buồn thêm. Hay là cô kể chuyện gì khác cho chúng tôi nghe. Như thế mới thật thú vị.

Câu nói của anh chàng nọ được nhiều người tán thành, nên

họ hoan hô reo ầm lên, Lyly mỉm cười nói:

- Với điều kiện tôi kể bằng tiếng Anh, nếu quý vị hiểu được là bốn tháng qua học có kết quả, quý vị đồng ý chứ?

- Đồng ý! Đồng ý!

- Vậy quý vị muốn tôi kể chuyện gì nào?

- Chuyện của cô! Vì sao cô lạc trên đảo này!

Hàng chục cái miệng nhao nhao hỏi câu hỏi đó. Lyly không tắt nụ cười trên môi, nhỏ nhẹ nói:

- Câu hỏi này quý vị nên hỏi Thiếu úy Huang Chun.

Thiếu úy Huang Chun là người trông coi Hoàng Sa Đảo, ngồi hàng sau cùng, nghe Lyly nói, liền cao giọng:

- Tôi thật tình không rõ lý do vì sao phải giữ cô trên đảo này? Khi đưa cô đến đây, vị sĩ quan Bộ Quốc phòng chỉ nói cô là tù nhân chính trị, phải đối xử tử tế, chờ lệnh của Bắc Kinh. Tôi cũng biết thêm một điều: Cô là người Việt Nam, đã từng sống ở Âu Mỹ. Thế thôi!

Nghe chàng ta nói, Lyly mới hay không ai biết rõ về mình. Nàng nghĩ, nàng cũng không nên cho họ biết sự bí mật của mình, nên lững lờ đáp:

- Chính tôi cũng không rõ lý do vì sao bị giữ ở đây, nhưng làm tù nhân mà được quý vị đối xử tử tế, thì chắc tôi không phải là kẻ thù của Trung quốc. Thiết tưởng chúng ta chẳng nên thắc mắc làm gì sự hiện diện của tôi trên đảo này.

- Nhưng chúng tôi vẫn còn thắc mắc muốn biết, người đẹp như cô đã có chồng hay có người yêu chưa? Hay vẫn còn tự do?

Lyly đáp trong tiếng cười dòn tan:

- Tôi đã có người yêu và tôi vẫn không mất tự do, ngoại trừ

bốn tháng trên đảo này tuy được tự do, nhưng đã là tù nhân thì kể như đã mất tự do.

Nàng nói một câu đầy ý nghĩa. Chẳng rõ bọn họ có hiểu ý nàng không? Một giây im lặng, rồi lại có người hỏi:

- Cô biệt tích bốn tháng, chắc gia đình cô và người ấy lo lắng nhỉ?

Lyly mỉm cười lặng thinh. Ánh mắt xa vời nhìn ra khơi. Sóng trùng dương vẫn trắng bạc, nước đại dương vẫn xanh lơ...

Vũ trụ ít thay đổi! Không khác gì chàng, người yêu của nàng hồi mười mấy năm xưa, giờ gặp lại vẫn con người như thế, "cương nghị và trầm lặng". Chàng tượng trưng cho mẫu người chỉ biết làm, không biết nói. Mà việc gì chàng đã nhúng tay vào, nhất định thu lượm kết quả.

Bốn tháng qua nàng mất tích, chắc chắn chàng và Chef lo lắng lắm. Chắc chắn họ dốc toàn lực tìm tung tích nàng. Chỉ vì cả hai không ngờ nàng bị giam trên hoang đảo này, nên chưa kịp giải cứu. Nhưng...

Đang khi Lyly hưởng tầm mắt lơ đãng nhìn sóng trùng dương, tâm trí miên man nghĩ ngợi đến Chef và người yêu, bỗng có một canot từ mé đảo bên phải lướt nhanh vào bãi.

Trên canot có ba người, hai người nhảy xuống nước lội lên đảo. Người kia còn giữ tay lái. Họ ăn mặc giống như bọn Hải quân trên tàu đậu ngoài kia.

Thiếu úy Huang Chun, trưởng đảo Hoàng Sa, trông thấy họ liền đứng lên, lớn tiếng nói với Lyly và đám lính học trò:

- Cô giáo và các anh em cứ tiếp tục nhé? Họ hẹn đón cô giáo ngày mai, chắc hôm nay chưa phải vào đây để rước cô. Để tôi hỏi xem họ muốn gì...

Anh ta nói chưa dứt câu thì một người ôm súng chạy phăng

phăng tới, chĩa súng vào bọn lính, quát bằng tiếng Quảng Đông:

- Các người ngồi yên, nếu không muốn ăn đạn! Cô kia! Theo ta lên canot! Nhanh lên!

Trong khi đó, người thứ hai đứng chặn trước mớ súng trên bãi cát, không cho bọn trên đảo lấy vũ khí. Viên Thiếu úy và đám học trò của Lyly ai nấy đều ngơ ngác không hiểu bọn Hải quân muốn làm trò gì? Họ không tỏ vẻ sợ hãi, nhưng cũng không dám chống đối.

Lyly là kẻ thối mồm hơn ai hết! Vì bọn họ hẹn đón nàng ngày mai. Giả tí họ muốn nàng rời đảo hôm nay thì cứ đường hoàng tới rước nàng, việc gì phải dùng võ lực? Hành động quái lạ của họ khiến Lyly nghi ngờ bọn này không là bọn từ con tàu Trung cộng đậu ngoài kia. Có thể là một bọn cướp biển!

Ý nghĩ ấy khiến nàng lo sợ, dợm chân muốn chạy. Nhưng nàng chưa kịp thực hiện điều mình muốn thì tên nọ chùng như đoán được ý nàng, hấn phóng tới chụp cánh tay nàng kéo lôi ra biển. Tên thứ hai sau khi tháo gỡ đạn trên các khẩu súng cũng bưng bả chạy theo, nhưng hấn chạy với bước chân thụt lùi, vì hấn còn phải lăm le mũi súng hấn 1 dọa bọn trên đảo.

Bị tên nọ kéo đi, Lyly gắng bấu đôi chân dưới cát, cố ý kéo dài thời gian, hy vọng bọn trên đảo tìm cách cứu nàng. Thành linh tai nàng nghe một câu nói tiếng Việt, âm thanh khá quen thuộc:

- Em Lyly, gắng nhanh chân một chút!

Câu nói loang theo tiếng sóng vỗ ì ầm và tiếng kêu chíchóc của muôn ngàn chim biển, nhưng Lyly nghe rõ mồn một, trở mắt kính hải nhìn người vừa nói. Chùng nhận ra người ấy rồi, nàng xịu xuống, bất tỉnh. Người kia hốt hoảng bồng nàng lên, đúng vừa lúc canot trở tới rước họ chạy vùn vụt ra khơi, nhưng

tránh hướng con tàu Trung cộng.

Một lúc không lâu, Lyly tỉnh lại mở mắt ra, thấy mình nằm trong lòng một người. Nàng bật ngồi dậy, kêu lên bằng giọng vừa mừng rỡ, vừa cảm xúc:

- Anh! Em thật không ngờ anh đích thân cứu em! Nhưng mà đáng lý ra anh không cần phải...

- Sao? Em thích làm cô giáo ở hoang đảo mãi à?

- Không!

- Vậy sao em không mừng khi được anh cứu?

- Đương nhiên là em mừng đến độ ngất đi, anh không thấy sao? Nhưng... anh đã làm hỏng kế hoạch của em!

Người đàn ông ngắt câu nói của nàng bằng một tràng cười dài, rồi phân bua với hai người đàn ông kia:

- Các chú thấy không? Chúng ta suýt làm mồi cho cá mập, vấp mà không được nàng mang ơn, lại còn bị quở trách. Hay là chúng ta đưa nàng trở lại Hoàng Sa, hoặc quăng nàng xuống biển cho rồi!

- Anh kỳ quá hà!

Sau câu nói nũng nịu của nàng có tiếng cười rộ của hai người đàn ông nọ khiến Lyly sực nhớ sự hiện diện của họ. Nàng hồ thẹn đưa mắt nhìn họ, gật đầu chào, chợt nhận ra một người là Trưởng ban Phục kích vùng Saigon và người thứ hai là bác sĩ Quy, nàng quen biết nhân chuyến vào Mật khu. Nàng nhoẽn miệng cười, thân thiết nói:

- Tôi thật vui mừng khi gặp lại hai vị. Cũng xin cảm ơn hai vị đã cực khổ vì tôi.

Bác sĩ Quy cười tươi:

- Cô nên cảm ơn Anh Cả của chúng tôi.

Người bác sĩ Quy gọi là “Anh Cả” tức là vị Thủ lĩnh của Mặt khu, người có cử chỉ và lời nói hết sức thân thiết với Lyly tự này giờ, dĩ nhiên là Phong, người yêu của nàng chứ không ai khác. Chàng đưa mắt nhìn nàng, nói giọng trêu chọc:

- Cô ấy mới vừa khiển trách tôi, chú không nghe hay sao, còn muốn cô nói cảm ơn?

- Dĩ nhiên em phải cảm ơn ba người đã không nài gian lao nguy hiểm cứu em. Sự thật tuy em bị Trung cộng bắt và giam lỏng trên hoang đảo mấy tháng nay, nhưng em được đối xử như khách và cũng nhờ dịp này em có thời giờ học tiếng Tàu, rất có lợi cho công tác của em ở Bắc Kinh... Và em...

- Và em đang chờ con tàu của họ rước em về Bắc Kinh chờ gì?

Lyly gật đầu. Phong chột đời giọng nghiêm nghị:

- Anh không hề đồ đến độ phá vỡ kế hoạch chuyển đi Bắc Kinh của em đâu! Trước khi giải thích rõ vụ này, anh muốn em biết một điều, từ khi em biệt tích, không riêng gì anh, mà lãnh tụ CPQ và nhóm Phục Quốc trong nước ăn ngủ không yên. Nhưng một người bất kể hiểm nguy sống chết, lia chiến khu đi tìm em tận vùng đất của Trung cộng là Vân Trường. Chính Vân Trường đã báo tin cho anh rõ em bị giam ở Hoàng Sa. Và cũng chính Vân Trường cho hay bọn họ đã bị kẻ lạ đánh cắp cuốn phim tài liệu em chụp ở Cam Ranh, mà họ nghi là cùng phe với em, nên họ chuyển em về Bắc Kinh cấp tốc ngày mai để điều tra vụ này. Như thế chắc chắn em sẽ không được họ ưu đãi, mà trái lại còn có thể bị giam giữ và đối xử tệ.

Chàng nhìn nàng với ánh mắt thật thân ái, tuy giọng nói vẫn còn uy nghiêm:

- Bây giờ thì em đã rõ lý do vì sao anh và hai vị này đã cướp em khỏi đảo Hoàng Sa rồi chứ? Em không còn quở trách bọn

anh nữa chứ? Thật ra cũng đã mất hai ngày rình rập để theo dõi em và bọn lính trên đảo, rồi chúng anh mới liệu tính đánh úp bọn họ, bắt em đi trong giờ dạy học, là thời gian duy nhất bọn họ không mang vũ khí bên mình. Đó cũng nhờ cái may chiều qua vô tình bọn anh bắt được mấy tên lính Hải quân trên tàu Trung cộng, nên mới có được mấy bộ áo quần của họ mà cài trang. Phải nói...

Nghe chàng nói, Lyly mới rõ sự tình. Hai hàng nước mắt là tả tuôn rơi, nàng nghẹn ngào nói:

- Em thật có lỗi đã trách lầm anh. Tha lỗi cho em!

Rồi nàng nói với bác sĩ Quy và vị Trưởng ban Phục kích:

- Xin hai vị tha lỗi cho tôi!

Phong mỉm cười, lấy tay quạt nước mắt cho nàng. Chưa kịp nói gì, bác sĩ Quy đã lên tiếng:

- Gặp lại cô bình an vô sự, chúng tôi vui mừng hơn hết, không còn nhớ đến nỗi nhọc nhằn hiểm nguy nào nữa. Huống chi cô bị nạn, anh em phải ra tay cứu trợ là điều đương nhiên, cô không cần phải cảm ơn chúng tôi, lại càng không có cơ gì để xin lỗi chúng tôi.

Vị Trưởng ban Phục kích vùng Saigon tiếp lời:

- Từ hôm đưa cô ra Hà Nội gia nhập vào đoàn xiếc của ông Vàng, tôi lẫn trốn tại quận Gia Lâm chờ tin tức cô. Chẳng ngờ đoàn xiếc trở về Hà Nội, không có cô. Tôi hết sức lo sợ, sau dò la biết cô còn lưu lại Cam Ranh với lý do bị thương trong một màn phóng dao. Tôi hoang mang không rõ thực hư thế nào? Rồi từ đó bật tin cô. Các phân bộ Phục quốc trong nước đã chia nhau đi tìm cô, nhưng vẫn không ra manh mối. Mãi đến khi nhận được tin Anh Cả cho hay, đại úy Vân Trường sang Thái Lan rồi đến Trung cộng dò la, may mắn biết được cô bị bọn họ

giam lỏng trên đảo Hoàng Sa.

Phong chợt thở dài, xen vào câu chuyện:

- Anh không rõ làm thế nào Vân Trường có thể điều tra việc cơ mật của triều đình Trung cộng mà biết được tin tức em? Một điều anh đang lo là sau khi Vân Trường báo tin cuốn phim tài liệu của em bị mất, Trung cộng ra lệnh chuyển em về Bắc Kinh, thì anh không nhận được tin chú ấy nữa. Không rõ có việc gì xảy ra cho chú ấy không? Dù rằng Trung cộng đã tỏ chút thân ái với thế giới tự do và thân thù bọn cộng sản Việt Nam, nhưng nếu bọn họ bắt được gián điệp mình len lỏi trên xứ họ, chắc chắn họ không để yên.

Lyly thật không ngờ trong khi nàng sống yên lành ở Hoàng Sa đảo, thì biết bao nhiêu người đã khổ cực gian lao ra vào chỗ hiểm nguy, để tìm tung tích nàng. Và Vân Trường, chàng đã hết lòng vì nàng. Phải chăng chàng chỉ làm phận sự của người lính Phục quốc hỗ trợ đồng bạn? Hay còn có tình yêu? Bỗng nhiên trước mắt nàng hiện ra một gương mặt thật tuấn tú, một gương mặt đẹp khó thể tả bằng lời, với đôi mắt tinh anh phảng phất sầu, giọng nói đậm đà gợi tình... Chàng có tất cả những ưu điểm để làm mềm yếu trái tim của phụ nữ. Mà nàng cũng từng xúc động trước con người tuấn nhã khả ái ấy. Tim nàng chợt đau nhói lên khi nhớ lại những ngày ở Mật khu, chàng cũng vì cứu nàng mà đã phải mang thương tích. Và giờ đây, thêm một lần nữa chàng đã vì nàng mà bỏn ba xứ người, dấn thân vào vòng hiểm nguy.

- Vân Trường ơi! Ân tình của chàng dành cho em, kiếp này chắc không thể trả được. Xin anh tha lỗi cho Lyly.

Nàng nói thầm trong lòng như vậy, nước mắt lại tuôn ra. Phong thấy nàng mãi khóc, không biết vỗ về ra sao, giả vờ chọc:

- Bộ em còn giận bọn anh không để em hành nghề cô giáo

trên Hoàng Sa đảo hay sao mà uất ức đổ lệ mãi vậy?

Đang sụt sùi khóc, Lyly bật cười, nói:

- Ai mà uất ức tức giận ân nhân của mình bao giờ? Anh nói bậy, em ghét anh quá hà!

Phong cười xòa, bác sĩ Quy và anh Trưởng ban Phục kích cũng cười theo. Lyly chợt thấy canot chui vào một cái động, dưới là nước, bên trên là vách đá lởm chởm rêu phong. Nàng lấy làm lạ, kêu lên:

- Ủa, bộ tới đất liền rồi sao? Đây là đâu mà khung cảnh kỳ lạ vậy?

- Đây chỉ là một hòn đảo nhỏ không có tên trên bản đồ, cũng không có dân cư, thuộc phần lãnh thổ của Việt Nam, cách không xa Hoàng Sa đảo.

Phong giải đáp thắc mắc của Lyly, song nàng vẫn chưa hết thắc mắc:

- Bọn cộng sản Việt Nam không kiểm soát hòn đảo này sao?

Trưởng ban Phục kích xen vào nói:

- Đảo này nhỏ lắm, lại chỉ có ngọn núi đá, không trồng trọt gì được, nên không có người sinh sống. Cũng nhờ đó mà mấy năm nay Mỹ và phe Phục Quốc chúng ta lập được một hệ thống truyền tin nơi đây, bí mật liên lạc với tiềm thủy đình và tàu quân sự Mỹ vùng Thái Bình Dương.

Lyly đã nghe Chef nói về hòn đảo này, không ngờ chuyển đi gặp nhiều hoạn nạn mà vô tình nàng tới được địa điểm bí mật, cảnh trí hết sức tuyệt vời.

Từ biển chạy vào, cửa động khá nhỏ, vừa đủ canot lướt qua, nhưng càng vào bên trong cái động càng rộng thêm, nóc cao hơn, không khác gì những đường hầm (tunnel) xuyên qua núi

ở Thụy Sĩ và một vài nơi trên thế giới. Chỉ khác một điều, nơi đây không có đèn điện giăng giăng, song vẫn có ánh sáng, trông rõ những nhũ thạch lồi chỏm trên vách đá, qua lớp rêu nhiều màu, trông thật đẹp. Và lạ lùng hơn hết, trên vách đá rêu có cả hoa biển ngũ sắc. Cái động nước này không dài lắm, canot chạy thoảng chốc đã đến chỗ phải cập bến. Mọi người leo qua mấy bậc đá, rồi phải đi bộ thêm một lúc mới ra khỏi nóc núi và nhìn thấy mây trời.

Từ lúc canot chạy vào động nước, đến lúc đi trong hang núi, Lyly không trò chuyện với ai, đôi mắt mở to, đôi môi xinh đẹp hé ra, chừng như nàng đang quá xúc động trước cảnh trí lạ lùng, chưa từng thấy, nên quên mất sự hiện diện của mọi người.

Phong theo dõi mọi sắc thái biến đổi trên gương mặt nàng. Chàng thừa biết tâm tình của nàng nên đưa mắt làm hiệu với bác sĩ Quy và trưởng ban Phục kích giữ lặng yên, để nàng tự do thưởng thức cảnh đẹp.

Đến khi nhìn thấy bầu trời xanh lơ, ánh nắng chan hòa, Lyly mới reo lên như trẻ con:

- Đẹp tuyệt! Đẹp tuyệt! Lyly chưa hề đặt chân đến một nơi huyền bí lạ lùng tuyệt vời như vậy. Ước chi được sống mãi nơi đây!

Mọi người cười rần sau câu nói của nàng. Có lẽ cười về cái mơ ước ngây thơ của nàng. Lyly hiểu ngay, vì vùng trời tuy rộng mà chỉ có đá lồi chỏm, lơ thơ vài bụi cây, khóm cỏ. Quả thật không phải là một nơi để con người và sinh vật có thể sống. Nhưng nơi đây có đặt hai cái chóp của hệ thống radar. Thành linh từ ngách núi bên phải có thấp thoảng bóng người. Lyly kêu khẽ:

- Quý vị thấy không? Nơi đây có người!

Phong cười nhỏ:

- Người Mỹ đấy!

Chàng vừa dứt lời, người Mỹ đã tiến về phía họ, phất tay chào:

- Hello! Mọi việc xong cả chứ?

Người Mỹ này có lẽ khoảng dưới ba mươi, râu quai hàm che bít cả mặt. Hắn mặc bộ quân phục trắng của người lính thủy, mồ hôi ướt đầm, khiến cho cái áo như dán vào thân người hắn. Vừa hỏi, hắn vừa bưng bã đi tới. Phong mỉm cười, đáp câu hỏi của hắn:

- Chúng tôi gặp may nên thành công việc mời khách quý đến đây. Xin giới thiệu với ông: Cô Lyly.

- Mừng cho quý vị nhé?

Rồi quay sang nàng, chàng ta bắt tay một cách trang trọng, và vui vẻ nói:

- Có lẽ cô là người phụ nữ đầu tiên đặt chân trên hòn đảo trọc này. Lại là một người đẹp, thật vinh dự quá! Cô có cảm tưởng thế nào?

Lyly mỉm cười nửa đùa nửa thật:

- Có lẽ cảm tưởng của tôi giống như cảm tưởng của phi hành gia Armstrong đặt chân đầu tiên lên mặt trăng, thấy cảnh trí mới lạ, một con đường hầm trong lòng núi với biển, một hòn đảo không có người, không có cây cỏ và muôn thú. Nơi đây chỉ có đá lồi lồi, không khác gì mặt trăng.

Chàng Mỹ gục gặc đầu:

- Cô có nhận xét cũng đúng phần nào. Cái đảo này chỉ là một ngọn núi đá mọc giữa đại dương. Giống như mặt trăng, không phải là nơi để loài người có thể sinh sống.

Nàng nhíu mày hỏi:

- Chẳng phải ông không làm việc trên đảo này sao? Dàn radar đó chẳng phải là hệ thống truyền tin...

Ngắt lời nàng bằng một tràng cười dòn, chàng ta giải thích:

- Hệ thống radar truyền tin tự động, tôi và người bạn thỉnh thoảng lên đây kiểm soát máy móc, chớ làm gì sống ở đây? Dĩ nhiên chúng tôi có thể lưu lại một hai ngày, nhưng hiếm lắm.

Phong xen vào nói:

- Nơi đây không có nước ngọt, không thứ gì để có thể ăn được. Cho nên muốn ở lại đây phải mang theo thức ăn nước uống, ban ngày thì nóng, ban đêm thì khí lạnh từ đá bốc ra. Em nghĩ coi, làm sao con người có thể ở được? Nếu không, tổ tiên chúng ta cũng đã lập nghiệp trên đảo này như nơi khác. Cũng là lý do tại sao bọn cộng sản không lui tới, mà bọn Trung cộng cũng không đành giựt.

Vì Phong nói tiếng Anh, người Mỹ theo dõi câu chuyện, nên nói tiếp:

- Tuy vậy nơi đây là một địa điểm quân sự rất tốt.

Chàng ta chột nheo mắt với nàng:

- Tôi mời cô viếng đảo. Nếu tôi không làm, cô là nhân viên của CIA?

Lyly lắc đầu, cười nhỏ:

- Tôi chỉ là nhân viên CPQ.

Thấy chàng ta nhíu mày tỏ vẻ không hiểu, nàng cười cười:

- Chắc ông không hề nghe biết CPQ là gì?

- Con tàu chúng tôi có nhận được tin: Phe Phục quốc của Việt Nam Cộng hòa trên đường đi cứu nữ điệp viên LL12 của CIA từ Hoàng Sa đảo, có thể sẽ ghé đảo này. Nên tôi và người

bạn được lệnh lên đây từ hôm qua, phòng việc yểm trợ công tác này.

Lyly kêu khê:

- Tin tức của người Mỹ quá nhanh chóng! Quả thật đáng sợ!

Phong suy đoán sự việc, rồi nói:

- Được tin Văn Trường về em, anh tức tốc báo Chef của em biết rằng anh sẽ đích thân đi cứu em. Dĩ nhiên Trụ Cờ Vàng báo cáo với CIA vụ này để xin Mỹ hỗ trợ. Cho nên họ mới theo dõi sát như vậy. Nhờ đó đêm trước, lúc bọn anh đến đây đã có Thiếu úy Thompson và Trung úy William chờ đón. Theo chương trình, em sẽ theo họ. Còn bọn anh sẽ trở về nhiệm vụ của mình. Đêm nay chúng ta phải chia tay rồi.

Lyly nghe nói chia tay, mặt buồn thiu, ấp úng hỏi:

- Vậy em phải đi rồi? Và anh cũng...

Phong gật đầu, xiết bàn tay nàng, nói giọng thật nhẹ:

- Có hội ngộ tất phải có ly biệt. Em chớ nên buồn! Bây giờ em nên theo Trung úy William viếng phòng làm việc nơi này cho biết.

- Phòng làm việc? Nơi đây có cả chỗ làm việc à?

Nàng hỏi bằng giọng ngạc nhiên. Nhưng vì cả hai nói tiếng Việt, người Mỹ không hiểu, nên không xen vào. Phong chột nói tiếng Anh:

- Có lẽ Thiếu úy Thompson đang trong phòng hầm làm việc. Trong bọn anh ai cũng có dịp ghé nơi này một vài lần. Bây giờ chúng anh đến ngồi chỗ kia cho mát, cũng có nhiều việc cần bàn.

Lyly nhìn thấy bên trái chân núi, nơi có bóng mát, có mấy

cái ghế vải nhà binh. Nàng gật đầu với Phong, và bước theo Trung úy William. Chàng ta đưa nàng đến hang núi bên phải, nơi chàng ta xuất hiện khi nàng mới đến.

Ngoài cửa hang, thấy không có gì lạ, như những hang động thiên nhiên dưới núi. Nào ngờ William bấm nút điện tử cái máy nhỏ cầm nơi tay, Lyly nghe tiếng kêu rè rè, cùng lúc mặt vách đá mở ra. Nàng bước vào trong, thấy là một cái động to, rộng như một tòa nhà, mà cái nóc hình cái chảo gang dầy úp lên, giống một địa điểm quân sự trong lòng núi ở Thụy Sĩ mà nàng được viếng một lần. Đương nhiên cái động này không thể do thiên nhiên tạo thành. Chẳng rõ người Mỹ đã bí mật xây từ lúc nào? Có lẽ trước thời kỳ cộng sản chiếm miền Nam? Không để thắc mắc trong lòng, nàng hỏi:

- Này ông William, cái hầm bí mật này xây từ bao giờ?

Không đáp câu hỏi của nàng, chàng ta lại nói:

- Tên tôi là David, nếu cô không chê xấu, hãy gọi tôi là David cho thân mật. Vì nếu cô là nhân viên CIA, cô phụng sự cho nước Mỹ cũng là đồng nghiệp của tôi.

Lyly bật cười:

- Tôi không phải là nhân viên CIA, mà dù là nhân viên CIA thì làm sao có thể gọi đồng nghiệp với một ông quan Hải quân Mỹ chứ?

David cười xòa:

- Tôi lý luận xa gần một chút vậy mà. Vì nếu gọi cô là đồng hương, chắc cô phản đối. Đồng nghiệp ở đây có nghĩa là cùng phụng sự chung một quốc gia. À này, cô chưa giải thích cho tôi hiểu CPQ là cơ quan gì?

- Là cơ quan gián điệp tình báo của đảng Phục Quốc Việt Nam Cộng hòa, chúng tôi sáng lập nhờ sự hỗ trợ của CIA Mỹ,

cho nên ông gọi tôi là nhân viên của CIA, tạm thời tôi không phản đối.

Trong hầm này dĩ nhiên có nhiều máy móc điện tử, tuy không sánh bằng cái hầm bí mật ở Cam Ranh, nhưng nếu có chiến tranh xảy ra, người Mỹ có thể dùng địa điểm này thay thế cho Cam Ranh đã lọt vào tay Nga. Có lẽ vì thế mà bị mất Cam Ranh, Mỹ không nao núng lắm? Nghĩ như thế nên nàng buột miệng nói:

- Đây quả là Cam Ranh mới của người Mỹ.

David lại cười xòa:

- Nơi đây thuộc lãnh thổ Việt Nam, nhờ chúng bỏ hoang không kiểm soát đảo này nên chúng ta mới lén lút đặt đài radar. Đương nhiên sự đi lại phải giữ bí mật không cho phe cộng sản hay biết, thì không làm sao có thể lập một địa điểm quân sự như Cam Ranh thuở xưa? Cũng may, tuy Cam Ranh lọt vào tay Nga, mà người Mỹ chúng tôi còn có thành trì quân sự ở đảo Guam và Phi Luật Tân.

Lyly gật đầu:

- Tôi biết Guam! Tôi có tới Guam nhiều lần.

Một người ngồi lù lù trong phòng trước máy điện tử, mà tự nãy giờ mãi trò chuyện với anh chàng David, Lyly chưa kịp chào. Chàng ta đứng lên xưng tên là Michael Thompson, bắt tay nàng, vừa cười vừa nói sau cái quét mắt nhìn nàng từ đầu đến chân:

- Trông cô giống người đẹp của Hong Kong quá!

Câu nói của chàng ta khiến Lyly sực nhớ đến y phục mình đang mặc là bộ áo Tàu, nên bật cười nói đùa:

- Tôi được người Trung Hoa nuôi mấy tháng nay, nên đã biến thành họ rồi.